

Hồi 36

Lấy ái giải thù ma đầu phục nhân tính Vì người mạo hiểm hiệp nữ vào kinh sư

Lại nói bọn Cam Phụng Trì bị vây trên Xà đảo bất giác đã mấy tháng. Mấy tháng qua, mỗi ngày sau khi nước triều rút, Độc Long tôn giả lại đến chơi trò đánh nhau với họ. Ngư Xác thấy thu đi đông tới, lại thấy tuyết tan hoa nở, nhớ lại thủy trại của mình bị quân Thanh vây đánh không biết thế nào, lại chẳng hay con gái và con rể của mình số phận ra sao; mỗi ngày đối với ông ta cứ như một năm.

Đáng mừng là trong mấy tháng đánh nhau, võ công của mọi người đều tăng lên không ít, mỗi ngày sau khi đánh nhau, Cam Phụng Trì đều tính toán lại sự được mất, giúp mọi người rèn luyện, đồng thời nghĩ ra cách công thủ rồi hàng ngày luyện tập. Trong mười người, vốn chỉ mỗi mình Cam Phụng Trì có thể tiếp được chiêu lực của Độc Long tôn giả, Ngư Xác, Vệ Dương Oai, Mạnh Võ Công có thể dùng binh khí chặn được vài ba chiêu. Mấy tháng sau họ đã có thể tạm chống đỡ được. Lại thêm công thủ phối hợp rất kín kẽ, dần dần đã chiếm được thượng phong, tuy không thể giết chết được Độc Long tôn giả nhưng mỗi khi y nao núng thì đều bỏ chạy. Mọi người cũng thử chia ra một nhóm đóng thuyền, một nhóm canh gác, nhưng sau khi lực lượng chia ra lại không đủ chống cự, kết quả là con thuyền vừa đóng xong đã bị y đập phá nên chẳng còn cách nào.

Hôm nay sau khi nước triều rút, Độc Long tôn giả lại đến khiêu chiến, đánh ba trăm hiệp mà vẫn chưa mệt mỏi. Trên không trung vọng lại tiếng kêu quác quác, một chốc sau, hơn mười con Miêu ưng bay tới, Cam Phụng Trì rất lấy làm lạ, thầm nhủ: “Chả lẽ Miêu ưng lại đánh nhau với rắn độc? Miêu ưng xuất hiện thì phải có đàn lớn, tại sao ít như thế này?”

Bầy Miêu ưng bay trên không trung mấy vòng, có hai con thật lớn chúc đầu kêu vang, cứ lượn vòng không ngớt trên đầu họ. Độc Long tôn giả chợt quát lớn một tiếng, vung gậy đánh kêu vù vù mấy trượng, bạt hết binh khí của mọi người rồi phóng đi, y vẫy tay, hai con Miêu ưng đậu xuống vai y, trên vuốt con Miêu ưng tựa như có vật gì đó.

Mười con Miêu ưng này chính là của song ma, hai con lớn nhất rất thân thiết với Tát Thiên Thích. Tát Thiên Thích đem chúng đến Xà đảo tìm Độc Long tôn giả cho nên

Độc Long tôn giả vừa thấy đã nhận ra. Trên vuốt của con Miêu ưng có một cái móng tay, lại có cả vết máu. Độc Long tôn giả thấy thế liền biến sắc, hỏi: “Chủ nhân của người có phải bị hại chết không?” con Miêu ưng không biết trả lời, chỉ kêu quạc quạc.

Mọi người không nhìn thấy rõ trong vuốt của con Miêu ưng có vật gì, chỉ thấy Độc Long tôn giả nói mấy câu rồi thả tay, bầy Miêu ưng bay đi. Độc Long tôn giả chợt nổi giận nhảy lên, quét vù một gậy, đánh vỡ tảng đá bên cạnh, kêu lớn: “Các người sống thêm một ngày nữa, ngày mai ta sẽ giết tất cả các người để xóa nỗi hận trong lòng!” rồi lui vào trong rừng. Mọi người thấy bộ dạng hung thần ác sát của y thì không khỏi kinh hãi.

Vệ Dương Oai nói: “Thật kỳ lạ, bầy Miêu ưng này có liên quan gì đến chúng ta? Tại sao y vừa thấy Miêu ưng thì lại nổi giận?” Mạnh Võ Công nói: “Độc Long tôn giả vốn không phải là người, y tựa như rắn độc, cứ hễ gặp người là cắn, chúng ta đừng nhọc lòng suy đoán nữa. Hãy nghĩ cách ngày mai ứng phó thế nào!” Cam Phụng Trì cúi đầu trầm tư, nếu dùng võ công thì thật sự không thể. Giả sử Độc Long tôn giả ra độc chiêu, hơn mười người này khó tránh có người bị thương. Nếu như xui bị rắn tấn công, họ càng không thể chạy thoát. Chợt thấy Ngư Xác đi tới đi lui trên bờ biển, nhìn nước triều đến xuất thần.

Cam Phụng Trì nói: “Ngư lão tiền bối có cách gì?” Ngư Xác nói: “Ta nghĩ Độc Long tôn giả cậy võ công cao cường, nếu chưa đến lúc sức cùng lực kiệt, chưa chắc đã xua rắn ra trợ chiến”. Cam Phụng Trì nói: “Chúng ta ở trên đảo này thì mọc cánh cũng khó thoát, khi y xua rắn ra, chúng ta chỉ có nước chết”. Ngư Xác nói: “Nếu trước khi y xua rắn ra, chúng ta đánh ngã y rồi đối phó với bầy rắn càng dễ hơn”. Cam Phụng Trì nói: “Độc Long tôn giả võ công cao cường, trên đời này có ai là địch thủ của y?” “Đại hiệp hãy nghe tiếng sóng vỗ vào bờ, lực của nước biển có lẽ mạnh hơn y”. Cam Phụng Trì nói: “Làm sao dùng được lực của nước biển?” Ngư Xác nói: “Y chưa bao giờ xuất hiện ở đây vào ban trưa, chúng ta có thể lợi dụng kẻ hở này là một số cơ quan”. Cam Phụng Trì nói: “Cơ quan gì?” Ngư Xác nói: “Rất dễ! Trên đảo có rất nhiều cây tre lớn, chúng ta chặt tre xuống đục lỗ rồi lấp nước bắm, đổ nước vào” Cam Phụng Trì cười nói: “Đó chẳng giống thủy thương của trẻ con hay sao?” Ngư Xác nói: “Đúng thế. Ta muốn làm loại thủy thương này, nếu bất ngờ bắn ra, một người khỏe mạnh sẽ bị nước bắn ngã. Mười cây thủy thương nhất thời bắn ra, Độc Long tôn giả cũng sẽ ngã chổng vó. Sau khi đổ đầy nước vào ống tre lớn, chúng ta lại phủ cát lên, bãi cát ở đây có độ nghiêng, chúng ta dụ y đến chỗ lõm rồi đột nhiên phát động, lợi dụng lực quét của thủy thương, có thể khiến y ngã nhào rồi dùng thủ pháp mạnh đả thương y”. Cam Phụng Trì nói: “Công phu nội ngoại của y đã đến mức đăng phong tạo cực, không biết có thể được hay không. Nhưng chuyện đã đến nước này cũng chẳng còn cách nào khác”.

Hôm sau nước thủy triều vừa lui, Độc Long tôn giả lại nhảy ra, sau lưng là một bầy rắn, có đến cả vạn con. Cam Phụng Trì kêu lên: “Hồng bát, lần này chúng ta chết không chỗ chôn thân”. Độc Long tôn giả chum môi huýt một cái, bầy rắn bò ra bờ biển, đột nhiên ngừng lại, đầu đuôi nối nhau thành một vòng tròn. Độc Long tôn giả cười ha hả: “Hôm nay chúng ta đánh trận cuối cùng, ta sẽ khiến các người chết tâm phục khẩu phục. Rắn ơi, đợi ta đánh xong, ta sẽ mời các người ăn điểm tâm”. Rồi y múa cây gậy quét vù về phía Cam Phụng Trì.

Cam Phụng Trì đỡ hột một chiêu, chạy về phía bờ biển. Độc Long tôn giả nói: “Này, người sợ sao? Đánh với ta một trận, lát nữa ta sẽ cho người chết dễ chịu hơn”. Cam Phụng Trì vung tay, ba mũi trủy thủ bay lướt qua người y, Độc Long tôn giả vung trường một cái, ba mũi trủy thủ gãy làm đôi, chưởng trái vỗ về phía Ngư Xác, Ngư Xác cũng không dám tiếp, bèn bỏ chạy về phía tây. Độc Long tôn giả kêu: “Các người tách ra càng không thể đối phó nổi với ta. Hừ, các người đã không muốn đấu với ta một trận cuối cùng, thật đáng ghét! Ta phải xé xác từng tên các người ra cho rắn ăn!” rồi y vung gậy đuổi theo, bọn Ngư Xác cứ chạy loạn trên bãi cát, dụ cho Độc Long tôn giả đến nơi cát lồi xuống, rồi đột nhiên phát ra hiệu lệnh, mọi người dùng chân hất cát, lấy thủy thương, mười mấy cột nước bắn về phía Độc Long tôn giả. Độc Long tôn giả không kịp đề phòng, bị lực nước phun tới, chẳng mở mắt ra nổi, lão đảo suýt ngã xuống. Cam Phụng Trì nhân thời cơ ấy phóng tới dốc hết toàn lực vỗ xuống một chưởng, Độc Long tôn giả thu vai lại, chưởng ấy trúng vào hậu tâm của y. Độc Long tôn giả gầm lớn rồi ngã lăn xuống đất!

Chưởng lực của Cam Phụng Trì có thể đánh vỡ cá đá núi, chưởng phải vừa đánh trúng chưởng trái đã giở lên, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, bọn Ngư Xác và Vệ Dương Oai cũng xông tới, Ngư Xác chém xuống một đao, Độc Long tôn giả đột nhiên gầm lớn một tiếng bật người dậy, chưởng trái của Cam Phụng Trì chưa kịp hạ xuống đã bị y chụp ném lên không, mọi người vội vàng tháo chạy, Ngư Xác chém trúng vào gót chân của y kêu soạt một tiếng, thanh đao cong queo, rồi cũng ngã lăn bởi phản lực của y. Độc Long tôn giả nhảy bật dậy, quát lớn: “Bầy chuột nhất dám ám toán!” rồi huýt một tiếng sáo, bầy rắn ở phía sau đột nhiên phóng tới nhanh như tên bắn! Độc Long tôn giả lão đảo lui ra phía sau, ngồi xếp bằng trên một tảng đá, chốc chốc lại phát ra tiếng kêu chít chít.

Cam Phụng Trì bị y ném một cái, phải vận khí hộ thân, lộn một vòng trên không trung hóa giải kinh đạo, dầu như thế nhưng khi rơi xuống đất vẫn đầu váng mắt hoa, hơi thở suýt nữa bị bế tắt, may mà không bị nội thương. Bầy rắn lao tới, chàng và Ngư Xác lui về cùng mọi người phòng thủ.

Độc Long tôn giả ngồi xếp bằng vận khí, thấy tức ở nơi ngực, cũng không khỏi kinh hãi. Y vận khí mấy vòng, khi mở mắt ra thì thấy bầy rắn đã lao tới như nước triều, nhưng kẻ địch đều là những cao thủ, hơn mười người kết thành một trận vuông, đao chém gậy đánh, kiếm chặt tay xé, bầy độc xà chết vô số, có vài con rắn nhỏ đã quay đầu thoái lui. Độc Long tôn giả đột nhiên đứng dậy, huýt lên một tiếng quái dị, tay cầm cây gậy sắt xông vào trong vòng. Bầy rắn lại tiếp tục lao về phía trước. Cam Phụng Trì thất kinh, không ngờ Độc Long tôn giả đã bị trúng một chưởng mà vẫn hung mãnh như thế!

Lúc này tình thế đã thay đổi, mọi người vừa phải phòng bị độc xà, vừa phải chống lại cường địch, trận thế đại loạn. Đang lúc nguy cấp, trên mặt biển vọng lại tiếng hú trong trong trẻo. Cam Phụng Trì lắng tai nghe, mặt lộ vẻ mừng rỡ, cũng lên tiếng đáp lại. Độc Long tôn giả mắng: “Người làm trò quái gì thế?” rồi bổ một trượng tới, Cam Phụng Trì vung cây đao lách người gạt một cái, Ngư Xác cũng nháy vọt tới trước, chém nhau một đao, Độc Long tôn giả mắng lớn: “Lão già thật đáng ghét!” rồi cây gậy trên tay phải đẩy một cái khiến Cam Phụng Trì thoái lui mấy bước, chưởng trái chém về phía trước, chưởng phong sắc bén như dao, Ngư Xác kêu một tiếng: “Không xong!” khi né tránh thì cổ tay đau nhói, thanh yêu đao đã bay lên không trung, Vệ Dương Oai và Mạnh Võ Công nhảy tới tương cứu, Độc Long tôn giả giơ ngang gậy chặn lại, huýt một tiếng, nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, hai con rắn lớn đột nhiên ngóc đầu dậy cuộn vào người Ngư Xác. Cam Phụng Trì vung đao chém rắn độc, Độc Long tôn giả vung cây gậy sắt múa tiếp, nhốt cây bảo đao của Cam Phụng Trì vào vòng gậy bởi vậy chàng đã không thể nào xông ra được. Ngư Xác hai tay tóm hai đầu con rắn, cố gắng kéo ra ngoài, tình thế rất nguy hiểm! Độc Long tôn giả cười hèn hếch, chiêu số chột đẩy mạnh, quát: “Hôm nay các người sẽ chết không chỗ chôn thân!” rồi quét ra vù vù hai chiêu, cây đơn đao của Mạnh Võ Công và đôi song tu của Vệ Dương Oai bị chấn động bay ra, trong tiếng cười lớn, Độc Long tôn giả lại bổ một gậy xuống Cam Phụng Trì.

Ngoài biển lại có tiếng hú, Cam Phụng Trì cố gắng chống ba chiêu, chỉ nghe Độc Long tôn giả kêu: “Kẻ nào không biết sống chết mà dám xông vào đảo của ta!” Chiếc thuyền chưa cập vào bờ, trên thuyền đã có năm bóng người xuất hiện!

Nàng thiếu nữ đi đầu lướt đi nhanh như gió, chỉ trong chớp mắt đã tới phía trước, Độc Long tôn giả buông Cam Phụng Trì bổ tới một gậy, chột thấy khí lạnh căm căm dồn vào mặt, y rút tay không kịp, trở tay đẩy một cái thoái lui mấy bước, mái tóc rối bù trên đầu đã bị kiếm quang hót bay xuống, chỉ nghe Cam Phụng Trì kêu: “Bát muội đến thật đúng lúc, giết tên yêu nhân trước rồi tính tiếp!” tiếp theo lại nghe bầy rắn kêu chít chít tháo lui!

Năm người này chính là Lữ Tứ Nương, Bạch Thái Quan, Ngư Nương, Đường Hiểu Lan và Phùng Anh. Lữ Tứ Nương vừa gặp mặt đã đánh ra một chiêu, hóa giải thế nguy cho Cam Phụng Trì. Bạch Thái Quan và Ngư Nương chạy đến cứu Ngư Xác, Ngư Xác đang vất vả, chợt cảm thấy áp lực giảm xuống, chỉ nghe tiếng con gái kêu: “Cha!” Ngư Xác mừng rỡ kêu: “Ngư Nương, là con đấy ư?” rồi kéo con gái vào lòng. Bạch Thái Quan kêu: “Nhạc phụ cẩn thận!” rồi vung đao chém thêm hai con rắn, Ngư Xác vội vàng buông tay, chợt thấy bảy rắn kêu chít chít thoái lui ra sau.

Té ra khi vợ chồng Bạch Thái Quan đến cứu Ngư Xác, Đường Hiểu Lan và Phùng Anh cũng đến cứu bọn Vệ Dương Oai, bảy rắn thấy có người lạ đến nên ào lên, vừa mới tới gần Đường Hiểu Lan đã chợt quay đầu khiến cho Đường Hiểu Lan cũng thấy kỳ lạ. Té ra viên thuốc mà Bát tỷ thần ma đưa cho Phùng Anh trước khi chết được luyện từ nước dãi của Miêu ứng với các loại bột hùng hoàn và ngô công nghiền nát, nước dãi Miêu ứng là khắc tinh của độc xà, lại thêm bột ngô công và hùng hoàn cho nên càng lợi hại, rắn độc chỉ cần ngửi thấy mùi này thì lập tức phải tránh xa. Năm xưa sở dĩ song ma dám đến Xà đảo gặp Độc Long tôn giả là bởi trên người có mang theo loại thuốc này.

Độc Long tôn giả thấy bảy rắn quay đầu, trong tức thời vẫn chưa nghĩ ra, y lớn tiếng quát tháo, bảy rắn chẳng hề nghe lệnh. Độc Long tôn giả giật mình, chẳng thềm đấu với Lữ Tứ Nương nữa mà cầm trượng xông ra. Đường Hiểu Lan tung mình lao tới, Độc Long tôn giả đứng ở dưới chiều gió, gió thổi mùi hôi của viên thuốc, Độc Long tôn giả thất kinh, giơ gậy bổ xuống, Phùng Anh lướt tới từ trên đám xuống, Thiên Sơn song kiếm công thủ đều có, Độc Long tôn giả không thể thủ nổi. Lữ Tứ Nương kêu: “Độc Long tiền bối, ngài đã mệt, hãy nghỉ ngơi một lát rồi đấu tiếp!” Độc Long tôn giả kêu một tiếng quái dị, vung gậy gạt đôi kiếm ra, chạy lên hòn núi ở gốc đảo, rồi đột nhiên y chụp một con rắn xé bụng hút máu. Lúc này đầu tóc của y dựng đứng cả lên. Tuy y bỏ chạy nhưng nhìn bộ dạng như hung thần ác sát ấy, ai cũng phải lạnh mình.

Lữ Tứ Nương lúc này đánh ra một kiếm là bởi bất ngờ ra tay, nàng nhờ có khinh công tuyệt đỉnh với kiếm pháp thượng thừa nên mới có thể đắc thủ. Nhưng Lữ Tứ Nương chịu một chưởng của y tựa như búa tạ giáng vào người, nàng cũng biết công lực của y cao mình hơn mình rất nhiều.

Chỉ thấy Độc Long tôn giả xé liền ba con rắn, hút máu no nê, rồi sau đó ngồi xếp bằng tịnh tọa trên tảng đá, tựa như đang vận công điều hòa khí lực. Cam Phụng Trì nói: “Lúc này không trừ y, lát nữa sẽ phiền phức”. Lữ Tứ Nương kéo Phùng Anh đến bên cạnh, khẽ bàn bạc với nàng. Những người khác đều nín thở chú ý nhìn Độc Long tôn giả.

Một hồi sau, Độc Long tôn giả lại cười hềnh hếch, cầm cây gậy tung người lao xuống, cao giọng nói: “Ai đã giết song ma, cướp báu vật của y?” Phùng Anh và Đường Hiểu Lan nói: “Chính là bọn ta! Báu vật gì, bọn ta chưa hề thấy!”

Độc Long tôn giả chợt thở dài một tiếng, dần cây gậy xuống đất đánh keng một tiếng, chỉ Phùng Anh mắng: “Trông người trẻ tuổi xinh đẹp thế kia mà lòng dạ như rắn rết! Song ma sợ người chôn thân trong bụng rắn, ra biển tìm người, thế mà đã bị người giết! Hừ, bọn người các người còn hung dữ hơn cả rắn độc của ta. Hãy ném một trượng của ta!” Lữ Tứ Nương nói: “Ông muốn đơn đả độc đấu với tiểu cô nương này?” Độc Long tôn giả nổi giận mắng: “Các người cứ cùng xông lên, ta không cần dùng rắn độc cũng có thể giết chết được các người!” Lữ Tứ Nương cười nói: “Đây là tiểu muội muội của tôi, tôi không thể cho ông bức hiếp, tốt lắm, tôi và tiểu muội muội sẽ đọ vài chiêu với ông!”

Cam Phụng Trì nói: “Bát muội, cẩn thận!” Đường Hiểu Lan cũng nói: “Anh muội, nếu gặp nguy, đừng ham đánh”. Lữ Tứ Nương và Phùng Anh đều nói: “Biết rồi”. Rồi mỗi người đều rút kiếm đứng sánh vai nhau đợi Độc Long tôn giả tấn công.

Độc Long tôn giả nhìn hai người, thầm nhủ: “Võ công của đứa lớn cao nhất, mình giết chết ả trước. Đứa nhỏ đừng hòng thoát!” rồi y vung cây gậy đánh ra một chiêu đại bằng triển xí quét về phía Lữ Tứ Nương!

Lữ Tứ Nương kêu: “Hay lắm!” rồi tung người phóng lên, cây gậy lướt qua chân nàng. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Phùng Anh xĩa cây đoản kiếm về phía trước bằng một chiêu Bạch hồng quán nhật, chiêu này nhanh như điện chớp, điểm vào yếu huyệt mệnh môn của kẻ địch, Lữ Tứ Nương đang lơ lửng trên không, đánh ra một chiêu bằng bác cửu tiêu từ trên không đâm xuống. Hai kiếm một trên một dưới, đồng thời đâm tới, cực kỳ lợi hại. Độc Long tôn giả gầm lớn một tiếng, không đợi rút trượng về đã thuận tay vẫy một cái, cây trượng bắn thẳng lên, đuổi quét ngang thềm đâm lên, mũi trượng hướng vào đang diện của Lữ Tứ Nương, thân trượng lại chặn ngang kiếm của Phùng Anh, một chiêu hai thức tấn công cả hai kẻ địch, Lữ Tứ Nương và Phùng Anh đều né ra.

Vừa lui lại hợp, Lữ Tứ Nương đánh kiếm xuống một bên, Phùng Anh tấn công ở trung lộ, hai kiếm giao nhau như hình cái kéo, Độc Long tôn giả lại gầm lớn một tiếng, cây trượng trầm xuống dưới, đánh xéo vào mạch môn của Phùng Anh, đâm vào hai chân của Lữ Tứ Nương, Phùng Anh người gầy ốm, nàng chỉ hơi thu lại đã lướt qua như cá chật, Lữ Tứ Nương xoay người, cả đường kiếm điểm vào huyệt kiên tĩnh bên trái của Độc Long tôn giả, Độc Long tôn giả gầm lớn một tiếng: “Trúng!” rồi xoay bước, cây gậy rút lên trên, thuận thế đánh ngược lại nhanh như cát chật, thân gậy đập vào trường kiếm của Lữ Tứ Nương, mũi gậy điểm vào mặt của nàng! Những người đứng đấy đều lạnh mình. Nào

ngờ Độc Long tôn giả đã nhanh, Lữ Tứ Nương càng nhanh hơn, Độc Long tôn giả vừa đánh ra một gậy, đã nghe keng một tiếng, cây trường kiếm đề lên gậy, người bắn vọt lên không trung. Phùng Anh chém xéo ra một chiêu bạch hạc sa linh. Độc Long tôn giả không thể thu cây gậy về, chưởng trái vỗ ra, vận chưởng thành gió, lấy công làm thủ hóa giải chiêu số của Phùng Anh.

Đánh một hồi mà Độc Long tôn giả chưa chiếm được thượng phong nên dùng dùng cả giận! Y vận nội gia kinh lực, trượng pháp thay đổi kêu lên vù vù, trái công, trái vỗ ra một chưởng, phải đánh ra một gậy tấn công nhanh như vũ bão, chỉ thấy bóng gậy như núi, kiếm quang loang loáng. Hai bên đánh đến cát chạy đá bay, quần hùng đứng xem đều cảm thấy bóng kiếm ánh gậy loang loáng đến chói mắt, tiếng kim khí giao nhau nghe đến chói tai, đúng là một trận ác đấu trăm năm khó gặp. Dù người bình tĩnh như Cam Phụng Trì cũng toát mồ hôi.

Càng đánh càng dữ, lúc này mọi người chỉ thấy ba bóng người mờ mịt trong luồng ngân quang. Cam Phụng Trì và Đường Hiểu Lan là những người võ công cao nhất trong đám người đứng xem, họ vẫn còn có thể phân biệt được tình thế hơn kém, những người khác thì cả bóng người cũng chẳng thấy rõ.

Đường Hiểu Lan nhìn một hồi nói: “Cam đại hiệp, họ đã lọt xuống dưới hạ phong, chúng ta hãy ra tay!” Cam Phụng Trì nói: “Đợi một lát nữa”. Rồi chợt tình thế thay đổi, thấy gậy của Độc Long tôn giả chợt chậm lại, kiếm thế của Lữ Tứ Nương như cầu vồng, kỳ ảo vô cùng, liên tục phản công. Phùng Anh thì chuyển đại tu di kiếm thức, một vòng kiếm quang bao bọc lấy thân người, nàng cứ luồng qua lách lại trước người Độc Long tôn giả. Cam Phụng Trì hít một hơi, nói: “Kiếm pháp của bát muội lại tiến bộ, sư phụ sống dậy chẳng qua cũng chỉ có thế!” Đường Hiểu Lan luôn miệng khen, cũng nói: “Chỉ trong mấy ngày mà kiếm pháp của Phùng Anh đã tiến bộ như thế! Chúng ta không cần ra tay!”

Té ra mấy ngày trước Lữ Tứ Nương đã hỏi về võ công của Độc Long tôn giả, trong lòng đã nghĩ ra cách đối phó. Nàng thầm nhủ: “Kiếm pháp của phái Thiên Sơn rộng lớn thâm sâu, Huyền nữ kiếm pháp tinh kỳ ảo diệu, kiếm pháp của hai nhà chúng ta là võ lâm song tuyệt, nếu phối hợp thì uy lực không gì bì được, Độc Long tôn giả có võ công tuy cao cường nhưng chưa chắc có thể chống nổi uy lực của song kiếm.” Bởi vậy mấy ngày qua đã chỉ điểm cho Phùng Anh những yếu quyết phối hợp khi đánh địch. Phùng Anh thông minh tuyệt đỉnh, vừa được chỉ đã hiểu thấu.

Nhưng kiếm pháp của Phùng Anh tuy cao, kinh nghiệm vẫn còn kém. Lại thêm Lữ Tứ Nương chỉ truyền khẩu, không thể luyện tập trong huyền. Cho nên lúc mới vào trận, song kiếm phối hợp chưa kín kẽ, suýt nữa đã bị Độc Long tôn giả đánh bại, sau hơn năm

trăm chiêu, Phùng Anh đã dần dần bình tĩnh, ý hợp với kiếm, ngân thần dùng kiếm, không gấp không lo, quả nhiên đã xoay chuyển được tình thế.

Độc Long tôn giả tấn công nhiều lần mà không xong, dần dần bị đẩy xuống thế hạ phong, không dám khinh địch, trượng pháp lại thay đổi, trông tựa như chậm hơn trước nhưng kinh đạo lại tăng lên, lực dồn vào trượng, trượng phong quét ra khiến Lữ Tứ Nương và Phùng Anh tấn công thêm hơn trăm chiêu nữa mà chẳng làm gì được y. Phùng Anh có công lực kém hơn, đấu một hồi nữa thì mồ hôi ướt cả quần áo, bị trượng phong quét tới, ngực tựa như bị tảng đá nặng ngàn cân đè trúng, cực kì khó chịu. Lữ Tứ Nương chẳng còn cách nào, liếc thấy Phùng Anh vất vả, đang định rút lui, nàng tấn công mấy kiếm, muốn đẩy Độc Long tôn giả thoái lui, rồi kêu Phùng Anh chạy trước.

Nào ngờ chuyện bất ngờ xảy ra, Lữ Tứ Nương vội đánh mấy kiếm, rồi cảm thấy lực đạo của Độc Long tôn giả không còn mạnh như trước, Phùng Anh cũng cảm nhận được điều đó, nàng phấn chấn tinh thần, phối hợp với Lữ Tứ Nương tấn công gấp gáp, một hồi sau chỉ thấy Độc Long tôn giả nổi gân đỏ trên trán, mồ hôi tuôn xuống như mưa, sắc mặt tái nhợt, Lữ Tứ Nương và Phùng Anh cả mừng, tấn công càng gấp hơn, đè được cây gậy của Độc Long tôn giả.

Tại sao Độc Long tôn giả đột nhiên đuối sức, té ra khi y trúng chưởng của Cam Phụng Trì, nội tạng đã bị tổn thương. Nếu lúc này y rút lui tịnh tọa vài ngày thì có thể trị khỏi. Thế mà y quen thói háo cường, ý nội công của mình thâm hậu, cho nên vận khí chặn lại, bề ngoài tuy không thấy, nhưng thực sự nguyên khí đã tổn thương, sau khi đấu hơn ngàn chiêu với hai người Lữ Phùng, nội thương phát tác, ngực đau như dao cắt, Độc Long tôn giả vốn cây có nội công thâm hậu, nhưng lúc này công lực đã giảm xuống, tựa như dưới chân bức tường thành kiên cố đã bị kiếm đục lỗ, làm sao có thể chịu nổi gió táp mưa sa?

Cam Phụng Trì và Đường Hiểu Lan thấy thế cả mừng, không hện mà đều thở phào. Lữ Tứ Nương vung kiếm lớn giọng quát: “Độc Long tiền bối, có còn muốn đánh nữa không?” Cam Phụng Trì cười nói: “Bát muội đúng là nhân từ, đối với hạng yêu nhân như thế mà cũng chiêu hàn!” nói chưa dứt lời, chợt thấy Phùng Anh kêu thảm một tiếng, đã bị Độc Long tôn giả đánh trúng một chưởng ngã xuống đất! Lần này biến cố quá bất ngờ, không những những người đều không nghĩ tới, cả Lữ Tứ Nương cũng chẳng ngờ!

Té ra Độc Long tôn giả là kẻ ghét đời, coi tất cả mọi người như rắn rắn, thậm chí nếu bị bọn Lữ Tứ Nương bắt sống thì không biết sẽ chịu những cực hình gì, cho nên đột nhiên dùng kim giác thần xà trợ chiến. Loại kim giác xà này là sản vật của Xà đảo, đầu rắn lồi lên như có sừng, là loại rắn có độc tính mạnh nhất. Ban đầu Độc Long tôn giả chọn loại rắn độc độc nhất giao phối, sau đó nuôi dưỡng đến mười mấy đời, lai tạo được

một loại rắn sừng nhọn màu đỏ, những loại rắn độc khác đều bị nó cắn chết. Độc Long tôn giả coi nó như cửa quý, gọi là kim giác thần xà, thường mang theo bên mình. Việc nuôi rắn của Độc Long tôn giả cũng giống như người bình thường nuôi chó mèo, y vốn chỉ có ý nuôi chơi chứ không nghĩ đến sẽ dùng hắc dịch chế thành, cho đến khi y đến bước đường cùng, mới nghĩ dùng rắn độc để thử, thế mà đã thành công, Phùng Anh bị con rắn cắn một phát, lại trúng thêm một chuồng nên ngã lăn xuống đất, miệng chảy nước dãi màu đen.

Lữ Tứ Nương thất kinh, trừng mắt nhìn, Độc Long tôn giả vung trượng định đánh tiếp, Lữ Tứ Nương tiếp một chiêu, chợt thấy dưới đất có một con rắn nhỏ vàng lấp lánh, còn Phùng Anh thì rên rỉ: “Rắn, rắn! Rắn độc!” Lữ Tứ Nương vội vàng lách người, trong chớp mắt Đường Hiểu Lan và Cam Phụng Trì đã xông tới, Đường Hiểu Lan đến cứu Phùng Anh, con rắn nhỏ màu vàng ngửa đầu dựng đứng lên, đầu cứ lắc qua lắc lại, té ra loại rắn càng độc thì càng sợ thuốc của song ma, con rắn này bò đi không kịp, ngửi trúng mùi thuốc nên chẳng bò nổi. Đường Hiểu Lan lia thanh kiếm chặt đứt đuôi con rắn.

Lữ Tứ Nương chặn được hai chiêu, Cam Phụng Trì đã lao tới, cả hai người tấn công ở phía trước và sau, lúc này Độc Long tôn giả đã đuối sức, y dốc hết toàn lực gầm lớn một tiếng, tay phải vung ra, ném thẳng cây gậy vào ngực của Lữ Tứ Nương, tay trái trở tay đánh ra một chuồng chặn Cam Phụng Trì. Lữ Tứ Nương lướt xéo người tránh được cây gậy. Cam Phụng Trì vận lực hai chuồng cầm cự với y, lúc này khí lực của Độc Long tôn giả đã hết, bị thần lực của Cam Phụng Trì đẩy một cái, miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã nhào xuống đất.

Cam Phụng Trì kêu: “Bát muội thế nào?” chỉ thấy Lữ Tứ Nương đầu bù tóc rối, mặt toàn là mồ hôi, rõ ràng đã rất vất vả. Lữ Tứ Nương thở hổn hển, nói: “Muội chẳng sao cả, xem thử Anh muội thế nào rồi!” Lữ Tứ Nương ngồi xuống vận công, chợt nghe Đường Hiểu Lan khóc òa lên, Cam Phụng Trì nói: “Yêu nhân thật đáng ghét, Ngư lão, xem thử y chết hay chưa? Dù y còn sống hay chết, tôi cũng phải băm vằm y ra!” Lữ Tứ Nương đứng bật dậy kêu: “Khoan đã!” Ngư Xác đá Độc Long tôn giả hai cái, thấy y chẳng hề động đậy, sợ vào ngực y thì thấy còn hơi ấm. Cam Phụng Trì nói: “Bát muội có cao kiến gì?” Lữ Tứ Nương nói: “Tạm thời dừng đụng tới y. Hiểu Lan, Phùng Anh thế nào rồi?” Cam Phụng Trì nghiêng răng nói: “Chẳng còn cách cứu nữa!”

Đường Hiểu Lan ôm Phùng Anh khóc nghẹn ngào. Lữ Tứ Nương bước lên nhìn, chỉ thấy mặt nàng tím đen, miệng chảy nước dãi có mùi tanh, Lữ Tứ Nương kê tai tội nghiệp nàng rồi nói: “Vẫn chưa đứt hơi”. Cam Phụng Trì nói: “Nàng đã bị chuồng lực của Độc Long lão yêu đánh bị thương nội tạng, dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước phục sinh cũng chẳng thể nào cứu nổi!”

Bọn Ngư Xác chạy đến xem, thấy nàng như thế Ngư Xác không khỏi rơi nước mắt.

Lữ Tứ Nương chột nói: “Hiếu Lan, viên thuốc của Bát tuý thần ma có còn hay không?” Đường Hiếu Lan chột nhớ lại, nói: “Viên thuốc này có thể trị độc rắn, lúc nãy bây rắn tháo lui, không biết có phải vì nó hay không?” Lữ Tứ Nương nói: “Hình như đúng thế”. Đường Hiếu Lan lấy viên thuốc ra, lặn ở chỗ vết thương mấy lượt, độc khí quả nhiên dần lui. Lữ Tứ Nương nói: “Loại rắn này rất độc, cắt viên thuốc ra một nửa rồi cho nàng uống vào!” Đường Hiếu Lan làm theo, một hồi sau chỉ nghe bụng nàng sôi lên ùng ục, màu đen trên mặt dần dần nhạt đi, nhưng vẫn còn hôn mê bất tỉnh, mặt tượng hơi yếu, hơi thở như sợi tơ!

Ngư Xác định thần, kêu: “Ngư Nương!” Ngư Nương nói: “Cha, con ở đây!” Ngư Xác nói: “Con có lấy được bảo tàng của cha ra không?” Cam Phụng Trì nghe thế rất bất mãn, thầm nhủ: “Vừa mới trải qua phong ba mà Ngư Xác vẫn chưa hết tính tham! Người ta đang nguy ngập, sống chết chưa biết mà y lại hỏi đến bảo tàng!”

Ngư Nương nói: “Con có mang theo được một ít. Trong đêm đại trại bị vỡ, con chỉ lấy được mười viên dạ minh châu, một cây phách thủy tê giác, một cái lư hương ba chân thời Thương và một cây chi thảo ngàn năm. Còn những thứ khác thì vẫn còn giấu trên đảo Điền Hoàn, mong là bọn chúng không phát hiện”. Ngư Xác mừng rỡ nói: “Hay lắm, hãy đưa cho cha chi thảo ngàn năm”. Ngư Nương đang muốn bảo với cha dùng chi thảo để trị thương, không ngờ cha nàng đề lên tiếng trước.

Ngư Xác cầm lấy chi thảo, nói: “Loại chi thảo này có thể cải tử hồi sinh, hãy thử xem sao”. Rồi kêu Đường Hiếu Lan nghiền nát nửa cây chi thảo, nhét vào miệng Phùng Anh, một hồi sau sắc mặt Phùng Anh hồng hào, nôn ra một ngụm máu ứ! Ngư Xác kêu Ngư Nương dựng lều, đưa Phùng Anh vào lều nghỉ ngơi, lại nói với Đường Hiếu Lan: “Còn nửa cây chi thảo hãy giữ lấy. Anh cô nương đã từng hỏi xin tôi, chắc là đang cần dùng”.

Lữ Tứ Nương chột nói: “Hãy đưa nửa cây chi thảo cho tôi!” Cam Phụng Trì nói: “Muội lấy làm gì?” Lữ Tứ Nương nói: “Cứu Độc Long tôn giả!” Cam Phụng Trì nói: “Muội muội” chàng ta vốn định nói: “Muội điên rồi sao?” nhưng vì xưa nay rất tôn trọng Lữ Tứ Nương cho nên không nói ra lời.

Đường Hiếu Lan nói: “Tỉ tỉ cứ cầm lấy!” Ngư Xác nói: “Đường huynh, huynh không cần dùng sao?” Đường Hiếu Lan đưa cây chi thảo cho Lữ Tứ Nương, lắc đầu cười rằng: “Tôi dùng làm gì?” Lữ Tứ Nương liếc nhìn Đường Hiếu Lan, muốn nói gì đấy nhưng lại thôi.

Cam Phụng Trì nói: “Bát muội thật sự muốn cứu y? Sau khi y khỏi lại, còn ai có thể thu phục nổi y!” Lữ Tứ Nương nói: “Chúng ta đều có thể thu phục được y! Việc không thể trễ, thất ca, phiền huynh cậy rằng y ra!”

Cam Phụng Trì cười khổ nói: “Ta chẳng rảnh”. Lữ Tứ Nương nói: “Thất ca là lãnh tụ võ lâm, chả lẽ không biết câu lấy đức phục người hay sao?” Cam Phụng Trì nói: “Nhưng người này là yêu tà, làm sao có tính người?” “So với Niên Canh Nghiêu thì y thế nào?” “Niên Canh Nghiêu là mặt người dạ thú, làm sao có thể bì?” “Khi y ra Xà đảo đã từng hại ai chưa?” “Chưa từng nghe nói” “Thế thì đúng rồi, các người lên Xà đảo, y mới ra tay đối với các người”. “Người ta mắc nạn lạc lên đảo, nếu người có nhân tính chắc chắn sẽ tương cứu, trái lại y xưa răn độc cắn chúng ta, chả lẽ không đáng chết?” “Đúng thế, lời của huynh đã biện hộ cho y”. “Sao lại nói thế?” “Năm xưa y bị mắc bệnh hủi, cũng giống như chúng ta gặp nạn trên biển, thế nhưng người xung quanh lại không chịu cứu y, trái lại xưa đuổi y, khiến y sao không hận trong lòng cho được?”

Cam Phụng Trì vốn là người hiệp cốt nhân tâm, nghe nàng nói một hồi nghĩ kỹ lại rồi vỗ tay nói: “Bát muội dẫu sao cũng là người hiểu lý lẽ, có tầm nhìn xa hơn cả bọn ta, nếu hôm nay muội không mở đường, suýt nữa ta đã làm chuyện sai”. Thế rồi bước tới cậy rằng Độc Long tôn giả, nhét chi thảo vào miệng y, một hồi sau tim của y đã bắt đầu đập trở lại, hơi thở vẫn còn yếu ớt, một lúc sau nữa Độc Long tôn giả mới dần tỉnh dậy, ánh mắt lộ vẻ kỳ dị. Cam Phụng Trì nói: “Bây giờ ông không thể vận khí, hãy nằm nghỉ ngơi hai ngày!”.

Cứ thế ba ngày trôi qua, Phùng Anh đã có thể ngồi dậy, Độc Long tôn giả cũng có thể nói chuyện.

Lữ Tứ Nương và Cam Phụng Trì đều khuyên y yên tâm nghỉ ngơi. Độc Long tôn giả lòng đầy nghi hoặc, hỏi: “Sao các người lại cứu ta? Các người chẳng phải là con người sao?” Lữ Tứ Nương cười nói: “Con người cũng có nhiều loại, có người thích làm hại người khác, có người coi cứu thiên hạ là trách nhiệm, làm sao có thể gộp chung với nhau được?” Độc Long tôn giả như hiểu mà không hiểu, mấy ngày nằm nghỉ ngơi, nhớ lại thời còn trẻ chưa mắc bệnh hủi, quả nhiên đã gặp những người rất tốt, cũng gặp những người rất xấu, nhưng sau khi mình đã mắc bệnh, bất cứ ai cũng lạnh nhạt đối với mình, thậm chí coi là kẻ thù. Một ngày lại hỏi: “Ở bên ngoài còn có ai bị mắc bệnh hủi không?” Lữ Tứ Nương nói: “Không còn”. Độc Long tôn giả chợt hỏi: “Giả sử hôm nay ta vẫn còn bị bệnh, các người có tốt với ta không?” Lữ Tứ Nương trả lời: “Tốt”. Độc Long tôn giả lắc đầu không tin. Lữ Tứ Nương cười nói: “Ông hãy nghĩ lại xem. Ông từng xưa răn độc cắn chúng tôi, ông lại cậy võ công cao cường định đánh chết chúng tôi. Trong mắt chúng tôi ông còn đáng sợ hơn cả người bị bệnh hủi, bệnh hủi chưa chắc khiến người ta chết, còn

ông và rắn độc có thể dồn người ta vào chỗ chết. Chúng tôi đã cứu ông, vậy tại sao còn căm ghét ông làm gì?” Độc Long tôn giả nghĩ kỹ lại, chợt khóc òa lên. Lữ Tứ Nương và Cam Phụng Trì lui ra khỏi trại để mặc cho y khóc. Đến khi y khóc xong lại trở vào thay quần áo cho y.

Cứ như thế nhiều ngày trôi qua, Độc Long tôn giả đôi lúc cũng hỏi chuyện bên ngoài, dần dần đã phân biệt được thiện ác, mấy ngày nữa trôi qua, Phùng Anh đã khỏe lại, cùng Đường Hiểu Lan đến thăm hỏi, Độc Long tôn giả vừa thấy họ, sắc mặt thay đổi. Lữ Tứ Nương nói: “Song ma là người tốt hay kẻ xấu?” Độc Long tôn giả nói: “Nghe các người nói, hoàng đế hiện nay là kẻ xấu, bọn họ giúp hoàng đế, chắc không phải là người tốt, nhưng tiểu cô nương này cũng không thể nói là không tốt”. Lữ Tứ Nương nói: “Thế là đúng, bọn họ giúp hoàng đế giết nhiều người tốt”. Rồi kể việc năm xưa song ma đã đến núi Thái Hànggiết các nghĩa sĩ chống Thanh, lấy đầu người làm tiệc. Độc Long tôn giả đã hồi phục tính người, nghe thế cảm thấy dựng tóc gáy. Lữ Tứ Nương nói: “Cho nên không thể vì một chuyện tốt nhỏ mà che giấu được chuyện xấu lớn, cũng không thể vì một chuyện xấu nhỏ mà làm hoen ố chuyện tốt lớn”. Độc Long tôn giả tuy không thể hoàn toàn hiểu nhưng cũng cảm nhận được lý lẽ đó. Lữ Tứ Nương lại nói: “Có một chuyện ông vẫn chưa biết, người nhà của tiểu cô nương này là do song ma sai người hại chết. Chính song ma đã bắt cóc mẹ của tiểu cô nương này”. Độc Long tôn giả buột miệng kêu: “Đáng chết, đáng chết!” Phùng Anh nói: “Tôi không hề biết Bát tuý thân ma có chút thiện lương, nếu biết đã không giết ông ta”. Lữ Tứ Nương nói: “Còn có một việc mà ông vẫn chưa biết!” Độc Long tôn giả nói: “Việc gì?” Lữ Tứ Nương trả lời: “Nửa cây chi thảo cứu mạng ông vốn là Ngư Xác tặng cho tiểu cô nương này. Tiểu cô nương dùng để cứu người thân của nàng. Người thân của nàng bị hoàng đế lừa uống phải rượu độc, chẳng còn thuốc trị, chỉ còn trông mong vào cây chi thảo này. Người này chính là y”. Rồi chỉ Đường Hiểu Lan, nói: “Y chấp nhận cho ông, tiểu cô nương biết cũng không hề oán trách”. Độc Long tôn giả nghe thế ngẩng người, bất giác bùng mặt rơi nước mắt.

Trong hơn mười ngày này, Ngư Xác đốc thúc mọi người đóng thuyền, sau khi Độc Long tôn giả đã khỏe hẳn lại, bọn Lữ Tứ Nương mới từ biệt y. Độc Long tôn giả quyền luyến không nở rời, chợt quỳ xuống hành đại lễ với bọn bốn người Lữ Tứ Nương, Cam Phụng Trì, Đường Hiểu Lan, Phùng Anh, mọi người vội vàng đỡ y đứng dậy. Độc Long tôn giả chỉ lên trời thề rằng: “Ta đã sống quen ở đây, không thể ra ngoài được nữa, nhưng ta thề rằng mỗi năm sẽ cứu mười người bị bệnh hủi, mỗi năm ra ngoài ba tháng đưa những người bị bệnh hủi về đảo. Sau khi trị xong sẽ đưa trở về đất liền. Các người đừng nghĩ rắn độc của ta là hung dữ, bọn chúng là thánh dược chữa bệnh hủi”. Lữ Tứ Nương chấp tay nói: “Lành thay, lành thay! Tôn giả có ý nghĩ này thật là tốt, nhưng cũng không cần hạn trong mười người, cứ cố gắng làm là được”.

Mọi người rời khỏi Xà đảo, đông buồm trở về đất liền, khi nhắc đến chuyện Độc Long tôn giả, ai nấy đều khâm phục Lữ Tứ Nương nhìn xa trông rộng.

Thuyền đi hai ngày, vòng qua hòn đảo mà hai người Đường Phùng ở trước kia, trên đảo trọc lóc cây cối, chỉ có mảng cỏ xanh mới mọc. Đường Hiểu Lan tựa mạng thuyền trông xa, nhìn cảnh nhớ lại chuyện lúc trước, chàng nhận thấy đó là những ngày tháng vui nhất, nay trở về đất liền, nỗi lo lại trở về, bất giác trong lòng rối bời. Lữ Tứ Nương bước tới cười nói: “Thế ngoại đào viên dẫu sao cũng là ảo mộng. Cõi trần thế huyền ảo mới là quê hương. Đường huynh đệ cần gì phải quyến luyến không rời?” Đường Hiểu Lan cố gượng cười, nhưng mặt vẫn rầu rĩ. Chỉ có Phùng Anh là vô tư, cảm thấy bên cạnh thúc thúc là đã thỏa lòng, mặc cho là cõi đào nguyên thế ngoại hay trần thế ồn ào!

Đi mấy ngày nữa, đã đến biển Hoàng Hải, Ngư Xác đứng nhìn những hòn đảo ẩn hiện ở phía xa, đó đều là cơ nghiệp của mình trước kia, thế mà nay chỉ có thể đứng nhìn từ xa. Nhớ lại trước kia mình xưng vương tựa như một cơn ác mộng, nước mắt không khỏi tuôn trào. Bạch Thái Quan bước đến an ủi, Ngư Xác chỉ đáp rằng: “Ta lúc tuổi già mà được con gái và con rể hầu hạ bên cạnh, còn hơn cả xưng vương ngoài biển! Ta còn lo gì nữa? Lúc này chỉ là đứng từ xa nhìn các thủy trại, đau lòng vì các huynh đệ tử nạn, cũng hối hận vì tính ngộ quá muộn”.

Qua khỏi Hoàng Hải, suốt quãng đường thuận buồm xuôi gió, sau khi lên bờ, mọi người lại cải trang vào kinh đô. Đến kinh đô đã sau tiết Đoan Dương, Cam Phụng Trì đưa mọi người đến ở trọ tại nhà một người quen, hỏi đến những chuyện gần đây mới biết Niên Canh Nghiêu từ sau khi đánh Ngư Xác trở về đã đến Thanh Hải. Các bồi lạc lớp thì bị giết, lớp thì bị đày đi nơi xa hoặc bị cắt hết vây cánh, chẳng còn sức lực chống chọi. Ung Chính chiêu tập võ sĩ, xây dựng cung điện, chọn tú nữ để điểm tô cho cái không khí gọi là “thăng bình”.

Ngày hôm sau Lữ Tứ Nương đến bái phẩm một danh y, danh y này họ Diệp, là bằng hữu của Lữ Lưu Lương, y thuật tinh thông trên đời có một không hai, chỉ là tính tình quái dị, bình thường lấy việc đọc sách làm vui, không dễ dàng trị bệnh cho người ta, không ngờ đến nơi mới biết ông ta vì không chịu trị bệnh cho kẻ quyền quý nên suýt nữa đã bị tống giam vào ngục, may mà được người ta báo tin nên đã bỏ trốn.

Phùng Anh nghe thế rầu rĩ. Lữ Tứ Nương khẳng khái nói: “Để ta vào cung xem thế nào?” Đường Hiểu Lan khuyên mãi không được, Lữ Tứ Nương nói: “Tên Ung Chính này là kẻ thù của nhà ta, lần này ta vào cung cũng là một công đôi chuyện. Nếu có cơ hội ta sẽ giết chết y”. Cam Phụng Trì khuyên nàng cẩn thận, Lữ Tứ Nương vẫn kiên quyết ra đi. Phùng Anh cũng muốn đi theo, Lữ Tứ Nương biết nàng khinh công cao siêu nên cũng gật

đầu chấp nhận. Cam Phụng Trì hẹn với hai người nếu canh năm không trở về thì chàng sẽ cùng mọi người đại náo hoàng cung.

Đêm đến, bọn Cam Phụng Trì ngồi đợi ở nhà, đến canh bốn, Lữ Tứ Nương và Phùng Anh đã nhẹ nhàng hạ xuống sân, dưới ánh trăng mờ sau thưa, chỉ thấy hai người trên mình toàn là máu. Cam Phụng Trì hỏi đến, Lữ Tứ Nương thở dài: “Tên cầu hoàng đế này phòng bị rất nghiêm ngặt, võ sĩ ở khắp nơi. Chúng tôi vào cung không bao lâu thì đã bị phát hiện nếu không nhờ tuyệt kỹ của sư môn, suýt nữa đã không thoát!” Phùng Anh mừng rỡ nói: “Lữ tỉ tỉ đúng là lớn gan, chúng tôi đã bị bao vây, cũng nhờ tỉ tỉ mở đường chúng tôi mới thoát được”. Cam Phụng Trì nói: “Các người có gặp Ung Chính không?” Phùng Anh nói: “Có gặp! Y đứng từ xa bảo Đường thúc thúc chỉ còn bảy ngày nữa, nếu không vào cung sẽ chết chắc”. Cam Phụng Trì lẩm bẩm: “Bảy ngày, chỉ còn bảy ngày?” Phùng Anh ghen ngào nói: “Đúng thế, chỉ còn bảy ngày, làm thế nào đây?” Đường Hiểu Lan chợt từ phòng trong bước ra, cười thắm nói: “Mọi người đừng nhọc lòng vì tôi nữa. Cam đại hiệp, cầu xin huynh làm cho tôi một chuyện”.

Chính là:

Thù chung tình riêng đôi đường khó, chả lẽ hoàng thổ chôn anh hùng.

Muốn biết sau đó thế nào, mời sang hồi sau sẽ rõ.

- o O o -